

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ СХС

Рок VI.

Нови Сад, пяток 4. Януара 1929.

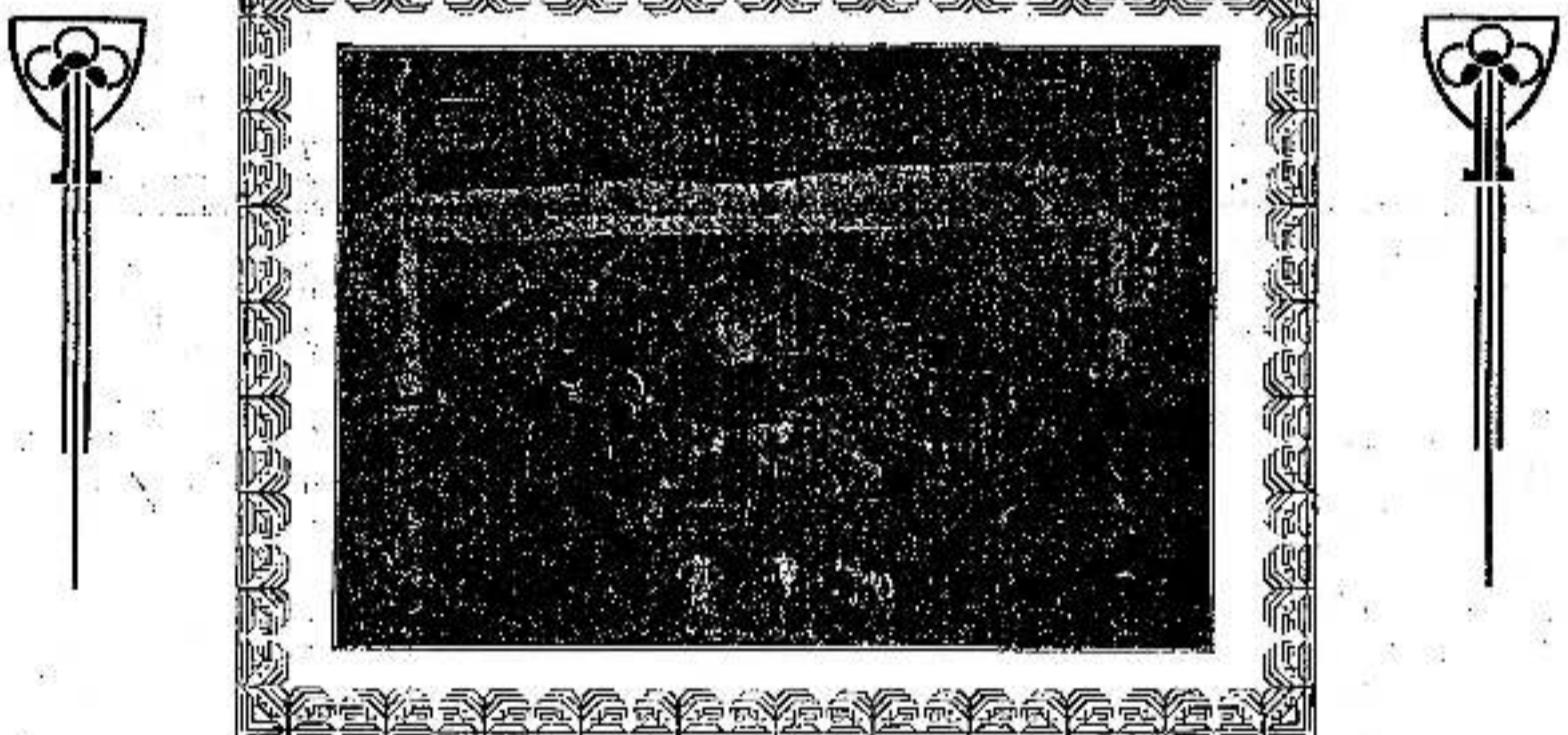
Ч. 1 (209)

С нами Бог...

Громки и слатки гласи тей тисячилітней писни од-
жуковац буду тих дњох медзи посвященими мурами на
ших црквох и домаох. Тисячи руских шерцох порушени
буду умилносцу Рождества Христовога. Чувствовац буду,
же то велики дзень; иа котри ще муши поклониц най-
побожнейши як и найвекши недзбалъник. Христово при-
шествис на жем ест найвекшие событие швета, котре
состворело нови шерца, нови фамелии и нови народи.

зачувала Його мепо, Його чесц? Прошвицовала го и ви-
ховала у найчарнейших Його дњох. И народ, котри
чамец свой будучици привяже за туто моцну ладю
Христову будзе близовни на свою опставане, бо гвари
еден списатељ, христијански и католически народи не
вимераю.

С нами Бог у пресе. Евхаристиј. Божествени Виф-
леем поставени до шицких крайох тей култ женской

Ноц була кед ше Исус народав. Ище веќша цем-
нота була медзи людьми. Але Вон не пришол да при-
несе шветло, а веќ да го пестале, да укаже драгу, а
веќ да ше скрие, да научи правду, а веќ да людзох пре-
пушчи на себе самих. Не! Исус сцел, да остале з нами
„по вся дни до скончанія вѣка“. (Мат. 28. 19.—20.).
Вон то и зробел на два способи:

С нами Бог — по сваїї св. Церкви. Дакеди ходзел
и бешедовал у видимым целу, лешка поучуе по церков-
ных настоятельох, уходзи до людских шерцох у виду
св. тайнох. По церкви Христ научус, дзелі ласки и благослови.
Вон правило нашему животу и роботом. Вон
источник пощешёнія и радосци у тей доліни сливаох.

През столітия у каждым християнским народзе оба-
зуюше ясли шліди, котри Церква вохабела у його исторії.
Чи не вона единна була, котра нашему рускому народу

и кажды божки дзень обновлюе ше Його Народзене у
св. службох Божих. Ни задумуйме себе Бога як якеш
далеке бытие, котре ще ледви удостой поматриц нас. Не
забувайме, кис Бог постал чловеском, превжал на себе
шицки слабости крем гриху, же тот исти Исус остал
медзи нами и быва у нашим кивотох. Ище веќай вон
сце свой божествени живот уляц до нашого: Ядай мо-
ю плоть и пий мою кровь, во миѣ пребываетъ и азъ
въ немъ.“ — Вон сце до того гришного цела закаламиц
святи живот свой, же да вирошне божествени, утвер-
дзан ше у больох замоцясе у церпеньох. На тот спо-
соб з Богом окриплени прекрочиме праг вичиного отечества.

Кед учуеме гласи полноцних дзвонах приступиме
до нового Вифлеему у наших Храмох и прадружиме ше
ангелским хором: „Слава въ вышнихъ Богу и на земли
миръ, въ человѣцехъ благоволение.“

ШИЦКИМ ЧИТАТЕЛЬОМ ЖИЧИМЕ ЩЕШЛІВИ
КРАЧУНСКИ ШВЕТА И НОВИ РОК!

У нашим отечеству

Полит. положение. Понеже Давидович ис сцел попущиц у своім захтевох, котри не возможно було випольніц то председатель влади придал оставку. Тераз Його Вел. Краль будзе скорей вислуховац представителью шицких партійох па и опозиції. Поспробувше найперше составиц роботи влади, а кед то не будзе возможно теди концентраційну т. п. зос шицких партійох. Тота влада веци би ішла на виборанки на яр. Але кед би опозиція не сцела учаськоац у такій виборній влади, вецикль не состави влада заш яка и була лем без демократох, бо на вишліяки способ державни буджет ше жути вигласац у парламенту на време. Як будзе увидзиме.

Побили ще пре-політику у Бачкай Тополі. Вецикль добровольцох, котри приставаю уз политику Прибичевича нападли єдного добровольца Майкіча, котри бранел заш политику Давидовича. Кед ще людзе поопиравиши пришлі и до битки, у котрой єден чекко ранети и не остане у живоце. Док ще людзе так вадзе, а политичаре ще имею зос дуракох.

Стара фамелія. У Београду живє сдна фамелія од трох членох, котри ведно маю 259 роки. Мацери ровно 100 рокій, дзики 78, а жецови 82 роки.

Паперови пениж. Народна Банка явля, же паперового пенижа ще находи у промсту за 5 мільярди 342 мільони динари за 28 мільоні менш як то було 10 дні скорей.

Украдли касу. У віале Брестовец (Срім) 16 збійників вошли до віаласкай хижки вікали касу, положили на коч и одиссли ю. Новтаруши, котри бива у истей хиж штреля 20 раз зос револьвера, же би ще жителі побунели и прийшли на помоц и яке би ще толька злосли. Але ще ніхто не рушел и так новтаруш патрел як крадні касу, у котрой було дас 12.000 динари готового пенижа.

Сцел ще преславиц. Тарговец зос старим створами у Београду на meno Игњачевич послал по радио телеграф на гілду Марс, бо вон вери, же там ѹю людзе. Вон ще питал, чи маю там на предай старих стварох. За телеграм заплацел 2000 днія, але розуми ще, же отвіта не достал. Игњашевич ще цеши, же вон перши у держави послал телеграм и так ще сцел преславиц.

Од Державного добра „Белє“ мало ще одорвац 8.000 ютри жеми и подзеліц худобним земледільцом. Медзитим министерія польопривреди то не допущиц, бо на Белю ще хова нашенс и проіадак ще

газдовство, котре од опче-най потреби за державу.

Згорела Церква. Но служби Божії баш на країв родзени дзень западела ще Церква и згорела. Огнь ще започал па коврушу и у турні, а причина непозната. Церква була крашне вималювана и прето чюде барз велька.

Зарно будзе драгше. Союз тарговцох, котри виважую зарно зос нашей держави замодлели министра Саобрачу, же би ще зінжела такса на зарно, котре ще виважує з нашої держави. Тота такса ма ще

зінжки на 50%. Кед тоге зінженено одобри засиданне министрох зени зарну будзе звигац, бо ще варно будзе веци гледац.

Велька жима настала у южнай Сербії так, же людзе не можу зос хижкох виходзенц а скла на облаках пухаю од жими.

Пре-роскошний жи-вот одвитовав пред судом у Београду В. Адамович, бо вон фальсификовал кояки документы и так приходац до пенижа. Аграрна банка зос хтору вон робел пречерпела чюду од 221.000 динари.

Др. А. наливайко.

Наука и газдовство.

Прешили тога час, кеди людзе жали и думали „моја хата с краю, никого не знаю“, кеди шыцко віходзело од газдовства, шыцко ще напохляло од нього и шыцко віходзело до нього.

То були тоги час, кеди робел шыцко по сваій привычкі, маничайно свою робоку, но питал розказу од розума и не требовал науки. Тераз уж нет того. До цихай трудолюбней сельскай земедзіцкай жыяні ще упрысал якішкі новы живот.

Газдовство ще прынадзай уж не по первобытним, патріархальным звычаяю, але ще строї на научно-техніческих началах и по степені выхасновані науки у газдовству, судла о Його культурносці и окультурносці тих особох, котри працаца Його и их „напредование“. Чоловек як ще давнинул па дасцелью гради у сваім олицах культурным напредование на тэльце ще подзяло и його газдовство так, як до наука и газдовство маю медаи собу звесу вялую.

Современе газдовство ще учітует іншых — у штредах, — и у

вінчых специяльных школах. Учени специялисты у газдовству су людзе — агрономы. Шыцко савременія наука, зос ей техніку прерабі шыцко тое, що дава земледзіцтво. А вінкадаю и усперіпованія наука у ініціантіў врэжану нат конца.

За послящи 30 роках прынікли пременки у облечиву, у віду у мукашнім и якнханім устройству жыяця, у огришу, фіштэлінту и т. д.

Відзіме, же терац уж и по віалах ще появілі новосці, як то: кино, радио, электрика и т. д. Тота новості маю вінін на віоніці жыяця людзох. Усовершавае драгох, сообщеніе людзох медаи собу зробіа ще як да прозрачнім за патрено и за слук. Цяле человічество ще адлікуе медаи собу до єднага гигантскаго сообщіцтва, котре напохна ніяки грапіцы.

Чык чловек умствено слабши, тым вон легчайше зрудув ас себе чловіческі „права“, законы и их замене зос силу. Чык плохіе культурно развиты, тым мен-

„Мир пайбуцзе и стобу!“, одповедли обидва жени у істи мах и попатрели на ньго любопітліво.

Пришлец започал: „Допутовал сом ас жену Марию з Назарета и ледво же аме ще замесцели у Вифлеему, породзела вона хлайнік але німа пеленкі. Можебуй би ви, добри жени, мали кус плаціна, да ще пойвідзечко?“, запитал вон, а видзло ще на нім, же му чяско, бо не авякол гладац алмужну.

„Найде ще дацо, найдзе, „одповедла старца, а Сали патрела на чловека хладно и ровнодушно.

Пришлец необачно відхіне. На Його племенітим ліцу выдаела ще брига и висталосц. „Щедрі путьчи!“ понукіе старца мац чловека а дзики ківні з главу, же би дацо погледаца за дзецко. Пришельца почне вілітавац о пути и поціку.

Непознати чловек поносав ще, як нігдае не могол найсці квартель и мушел ще амесциц в Марію до недалекого віртепа, дзе ще склапяли пастире віфлеемски. „Легко за міс, але ясьль мі жени и дзецка. Закончел Осіп з Назарета и запатрел ще на партон на столе як да препатруш тоти красны восточніцы. Збушела го неприязнепосці Сали.

Вона намурщена, клекла гу лади и преруцовала платно и шматка. Вицаговала фалат за фалатом, пресцерала го, опатрала и заш складала, бо ще ей шыцко відзело за драге да поклоні. Рушане ей было нагле и несцернезліве. Инак сцела закриц свою скupsці, прето започала ще поносавац яка и сама худобна и ас шицом зарабя хлеб.. На початку бешедовала мирно, но веци ще погнівала. У ёй поносованю было потаскай

ФЕЛЬТОН

Вифлеемска гдовица.

Бліако було гу полноці. Сали, гдовица Ахарова, докончала поруб дзецинських шматох, котри ще опасовали узким шнуржком. Требало ище виробиц рукави, але ёй уж чарни очи заверали од висталосци.

„За цішку досц!“ гвари вона сваій старей мацери, котра ще баш готовела на отпочинок, „и я сцем мамо, легнүц“. Сали одруци не скончэну шматку, встане и пацагне свойе ценке цело, цо ще длуго зашедло. У той час хтошкай, задурка на дзверах.

„Хто то?“, запігла Сали, несподівананс и гнівацо, же ёй не даю мира у той час.

„Чловек путьнік, тесар, Осіп з Назарету“, одповед аzonка моцні мужескі глас, „пришол сом замодліц у до-

брех людзох дзецински пеленкі“.

Гдовица памурці свойе оберва и попатри на свою мацер. Падумовала ще, чи да непознаного пульці до хижки, бо у тим чапе веді странци поприходзели до Вифлеему на з'їжду пришлі и вшеліяки опасіні блукашыци. „Отвор, Сали“, гвари стара мац, „видзі ще мі по гласу, же чловека нагнада брига“.

„Е, и вонк ада раза огласиц ще як баранче“, исказільно одповедла Сали, але притым отворела дзвери.

До хижки ступел хлопі, мужеского вісу, добродушнаго и благого ліца. На перши ще му спущела чарна брада, по котрой випатрало, же бул старши од своіх рокох.

„Мір з вами“, прывітал пришлец жени и положіл руку на свойе перши.

ше, вон подвержени „вплівом времена”.

Кед дахтори народ нема склонносци до науки, чеико ше му учцц, бо цале його време заважали газдовски роботи, и зато не може ше учцц працьвицюваць тэди наў школуе голомі сёбі дзесці, бо просвіщенне ёст вінаженіе нашага часу, школы су тэрэз віпадаю общеобразовательны.

Найшто по дума, же не може ограничыць на сваім природным разуме, але треба знаць, же „кажды чловек задовольны зос своим разумом, але ніхто не задовольни зос своим будзяшаром”, гвары актліца прысловіка. Зато у пелькей жоры пілную науку і Англіцы і Немцы, бо тэрэз із науки ёстай што не име. Треба знаць, же прыродны разум не сам, але як способ зос образованы може быць нам у помоці при гавдовстві. Найшто по дума, же я вишлювую хвалу разуму. Нел разуму, як то і шырокому на ювеце, по ісповедзенім драгом божім „полженіе преділ, аложе не преайдзі”.

При тым людзе, тач бы вони буды і високо учены, маю свойство, же ше можу спрэвесці, заблудзіць і спадкнуць, кед ше у жыцце вони рухаводзя лем в разумом, кед же цэна вишшу зредносці жыцства, религію, кед же рошдуму о тайни бытия.

Покры тих необходно требанам воспінгтаць у себе іще ёдно душевіе свойство, котре ше вола „воля”: За воспитанія сили волі, найлепшае средство разыванія релігійнаго

чувства. Найанакомітнік лохтора (Лікар) Др. Гіс і другі доказую, же духовій слабосці і перважносці ёст причинна недостаточнае разынне релігіозных чувствах. Даць видзіміе, же разум обнаружуе свою слабосць, же вон дзялко не вісмогущы. але і жінкі ёст не може заменіць, бо изаженільва в ягідкі лежапа у извесной глубіні нашага духа любові гу простыненю і познаню праеды. Стальме, на ёщে оглядыне нарад да IX. віка, да видзіміе у дзінскай далекосці, двух велькіх незабвенніх учителькох і просвітителькох славянскіх, Кирила і Менода, котры дали народу за його культуру і разынне „письмена”, од котрых вішла і руска писменосць:

„Въ тмѣ блуждающихъ
Просияли насть
И словенскімъ письмамъ
Вы, богоумудрисъ,
Умудрили насть”.

Ето, дзе лежы корень нашай культуры нашаго духовнага і матернага строителства.

Немнік зато мадні, бо вони тваруды научно, мінізато слабы, бо трохінде на науку 100, 1000, 100.000 раз менш як на гавдовство. Мы але тэдкі можем разынці нашу гавдовство гу немецкаму, кед исціціненіе их культуры, а то мы можем посціцінун лем по образованію.

Нам необходно треба прынінціць гу умственому труду, так як то стытуе нашим вишымі захтевам, і так, як то жада нашіх матернага добробітнія.

Соловецкі острова.
Так ёшт, відаю остроў на сівернім Білым морю, а на котрым ше паходні ёден манастыр. Уж ёден спісіталь зос XVII. столітня описуе які то край. Вон гвары: Тот край, нагадуе, шыцкі страхоты некла. Ноці в жыціе бара длугікі і страховіто жімні, готово беско-

злосци. Осіф з Назарету подзвігол главу і пріпартал ше на жену. А ю як да віволаць тот мир і ціхосці пришелсца.

„Ша я, чловече, ісама мо дзеліц. Конечно і сама мушыц будзем лойсці по жівраню”, гійзацо одповедла гдовица і сцела уж замкнуць ладу.

„Сали”, і нам остане досці!“ опомля ю старина маць, бо ше жальком наполнилі очі чловека.

Гдовица ше заганьбела. Ішце цошкаль будо у тым цепатрунку — чи милосердия? Кто тот пришлесць, котры віпратра як да краль, а пе худобні тесар (цімерман) зос Назарета?...

Сали була неспокойна і якашыс сила пануковала ю да віцове: „Мой муж, тартовец Ахар, умар млады, а на мыс спадла шыцка терха, які бы ше старала за стару мацер і за тогу широтку, котра ми осталася”... При-

бісане, котрых вігнаваць асі Русій. Тэрэз ше там находити 11 000 вігнанцох. Медзі піма 12 владыкох і велько російских свяцінікох, 18 катол. свяцінікох і монахініох. Пречілого року у жарло 3214. Тэрэз там страховіга жима і вязні не маю цо-есці апі до чого ше облечиць. Воні по 70 ледно збіти до ёдней хижкі.

На тот способ думаю комунисты вітамані свяцінікох по словах Христовых: Вдер пастира і роандутся овцы. Жена Леніна уж гуторела, же тэрэз нет у Русій апі ўдного семінара і за 20 рокі віри не будзе ніякій. Медзитимі слава Богу, в дні на дзень віра ше у Русій утвардае прашицкі прогонства.

Широм света

Борба медзі Болівію і Парагвайом і далей тирка і чека ше докля васідзінікі заступнікох шыцкіх амерыцкіх державох іх віміяя. Медзі обидвома державамі паходзіа ше велькі источнікі вітрыону, котры зачалені і горя.

Нова світова война. Болішевіцка партія отрымала собрание у Москvi, на котрым бешедовал Літвінов і гварел, же союз, котрого зрабіла Англія з Француску на базовно прыведзе до новай світовай войни.

Новы годзінник выдадаі годзінкар Злотникові Літвіні. Вон гвары, же шыцкі годзінники, чи на турні, чи у хижкі або у кішэнікі буду ше управящі асі радиостацію і не годні становіць. Годзінкі буду пайточнейші указоўкі, і то шыцкі единак.

Прощав фрамасунож организаваць ше у Францускай союз світскіх особох і тих дніх отрыма ше конгрес у Парыгу. Особено ше буду борці процы „би-

лих“ фрамасуніх, котры ба ламуда велько медзі християнамі указаўющі ше вірніма а наісце су непрыятелю кождай віри.

Найважнішы жынуці Фарнсей то російскі спасітель Максім Горкій. Вон пішіс, же кожды котры прынава прыватну власносць є неприятель парода. Сам Горкі шедзі у ёдней роскошнай палаті у Італії і дасстава на тисячі долари рочно за преводзенія сваіх кнігіх, а вон ше не дума одрскніц того на хасен „народу“.

Остаткі Халдейца. Халдэйцы були народ у Азіі, котры пред войну мал 47 валаці да ище вінкі бешедовац халдэйскі, (язік на котрым Ісус Христос нака зовал). У войни дзівс плэмя Кудры позабівали Халдэйца. Французы допущели Халдэйца, да ше ведно зос своім іральом преселя до Францускай. Халдэйцы су християні, але прыпадаю кривовінцом ище од часох Несторія.

чловек, котры може видзіц найскрытні чувстваванія? Чи його не выбрал Господь?

Пред ёй очамі була іще вінка спіка прышелца, котры достоянствено повторыл слова велького пророка. Цошкаль ше зашвицело у ёй душі, як да ше роагніала цжа, котра спера шыветлу, що приходзіа од Господа. Як тот чловек попатрел до ёй його шерна! Шентала Сали: вона розумела, же ю прышелец опоміна, же біліціліво подношала свой криж.

Гдовица Ахарова шедла на візку лавочку і задумала ше. Попатрела до свойго прешлого жыцства. Першы криж ей прышол зос дзецком-каліком. Тэді думала, же разум стражца. Модлела ше і чекала чудо, але ше чудо не стало. Дзецко остало і далей каліка. Ведкаль ше пагло похорел і умар чловек, а нужда і біда уцягла ше до ёй дому. Гдовица

Турски полумешац. Познато, же Турки маю знак полумешаца на своїх ааставах и храмах. Теразиин председатель республики Кемал Паша забранел вишади този знак, котри и так походи од Византий. Уж у 4, столітию пред Христом полумешац бул знак македонских владарох, а Турки го прияли аж у 13. столітию.

Найвекши димитант винашли у Австралии и послали го до Париау. Димитант незвичайней великоцци а вреди два милиони франки.

Наказательници у Лондону. У тим найвекшим варошу шеста основана организация свитских людех, котри себе вжали за задачу да накаю о правдох катол. вири явно по уліцех Лондопу. Бо там обичай, же и други вири явно накаю. Прешлого року аложели 22 таки наказательници испит пред катол. владиком, же би могла наказовац.

Подводну ладю, найвекшу па пивеце, дала збудовац француска влада и недавно ю спущели до моря. Вона прейдзе 23 морски мілі на годину, а эс собу може брац щицко потребне за велики драги. До тераз найвекшу подводну ладю мала Америка.

Памятник Бенедикта. Тих дньох, кед наш преосвящени владика пребивал у Риму, бул отскрити прекрасни памятник Папи Бенедикту XV. у церкви св.

Петра при единим бочним престоле, котри посвящени „Воведению Пресв. Богородицы в храм“.

Памятник приказаје Папу Бенедикта, як клечи и горячо ю модлї ту Пресв. Богородицы, да вимодлї чим скорей мир у свитовей войни. На образу приказано, як дзела, шрапнели и пушки пада и забиваю, а з гори ю указаје Мати Божја и приноши мир.

При откриваню памятника були заступани щицкі держави, котри маю своїх посланикох у Риму, азим ябор кардиналски, велі владикове и щицкі Римски заводи.

На концу отримал св. Отец прекрасну бешеду о великих ділох свого преднасника на Петровей столици. — О Папи Бенедикту пишу и гуторя найяскои протестантски професоре, же то бул пайвекии чловек на швеце у своїм часу. Вон тельб бриги пошевцовал цалому швету, да помирі завадзих, як ніхто други. Вон подавигнул цали християнски швет, да помога Русії и України и да ю спаси од гладу.

Тот папа за нас бара вельо зробел, гоч бара кратки час жил.

Папа Пий XI. од 25. новембра прес 8 дні отримовал духовни упражнення. Прес тоги 8 дні остал у молитви и раздумованю о вичиних правдох и о своїй душі. У тим часу не премал авдиенции и ніхто ту

њому не приходзел. То бул час: бешеди а Богом и горячай молитви за себе и за Святу Церкву.

Добре преподавание отримал бувши росийски велики княз Александр у Ньюорку. Же би могол указац яка разлика медзи большевиками и царизмом, гварел так: На другим інве-

це стротол ще Ленін восцаром Николаем II. И цар пита цо, доброго зробела революция за народ. Ленін гварел, же тераз паленка моцна на 30 гради а при царови була 40. Цар Никола слухал и гварел: Розлика даклем лем за 10 гради, па чи прето требало давигац революцию?

„Отрёча родися намъ, и Сынъ дадеся намъ...“

„Росу нам дайце в гори, а хмари нам спуща Праведного; наї ще отвори жем и наї нам вилущи Спаси ся...“ Так ю модлел велики пророк Старого завета — Исаия. (45.) и Господь Бог му напредок указал народзене у раю обещаного Спасителя. Пророк цюлни радосци так шпива:

„Дзецко намъ ще народело, а Сынъ намъ дарованы“.

Тото дзецко о котрим, пророковал Исаия, народзелось юе од Пресвятей Діви Марії. Воне лежало як пайднійше сотворене у убогим хліве, але при Його народзеню шпивал хор небесних Ангелох славу Богу на пібе и мир людзом доброй волі на тим швеце.

Народзело ще тото Даецко у временку, але Воне паном и оштредком времена.

Рок народзеня того Даецка, то рок нашого спасеня

Бог-дзецко у яшелькох! Пророк гутори, же юе туто дзецко намъ народзело. А ю то значи! То значи: Воне прес нас пришло; примиша да нас спаси, да нам даруй живот вични. Наро-

дзело ще, да нам служки, да пре нас живе, да за нас церкви и умре!

Модліме туто Даецко, да нам даруй чисте шерцо, полне побожносци и вдачносци!

„Егіб же начальство юсть на рымѣ ёгів“.

Яке то панство — начальство!

То панство, власц и моц над небом и шветом!

Панство и власц над щицким, одже и над наими, християнскими читателі. — Але тута власц лем на наше добре. Зос силу свой владиси Христос. Господь сце владац, але „Його бремя легке, а иго сладке“. На жаль! Його поволане превел не чую пресвой грихи, а вони радостнейше слухаю найвеского свойого неприятелия, як Христа Господа. „И нарицате йма ёгі: велика секта йигиль...“

Мено „Ангел“ по тольканию св. Августина значи: Посланник. Господь Иисус Христос ест посланником, котри пришел виполніц волю Отца небесного. А яка тута воля Божка?

иознатом чловеком и гудаецку, ю ще народзело. Наисце сом не добра! по дума у себе. И док долатрала свою каліку, думала на щеніліву мацер там у вертепу, як юе схилое над своим дзецком, котри би го атграла цеплім дахом; бо у вертепу жимно и влажно. Гдовица Ахарова похопела боль тамтей мацери, котра нема ані до чого закруциц скойно дзедочко; а не нашла при людах ані кус милосердия — Нараз ей придзе дума до главы, од котрой ей шерцо монгейше задурка а шмишок юе укаже на ей застараним лицу. Придзе гу ладк и почис вицаголац пайлспи и найдрагоценныи ствари, закруци их и преруци прейг руки, кежне плащ на себе и замодл стару мацер, же би премировала на дзецко...

„Дзе пойдзеш, Сали?“ зачудуе юе мац, „ис апани, же юе по пивечи жени ви ходзіц в тоци?“ Але Сали попатри на юю и однове раздосю: „Идзэм погледац по вородзене дзецко у вертепу, бо сом му завіньяла, мамо“, и вишла вонка.

Ноц була ясна. Сали попатри на небо и воссінкне од радосци. Видасла вельку гвоздю, котра юе спущела над Вифлеемом а за юю високо горе безчислени гвоздочки. Нігда скорей таке даци не видзела. Привідаело юе сій як да юе гвозда спущук віше барікей па пікі, Кельо юе Сали oddal'ovala od Вифлеему. Уж юе лем видзели кроўи од хижкох и на польох Вифлеему пановала цхосц и мир. „Яка чудесна тута ноц“, гварела Сали, думажыц на свойо шерцо обновлено и препорадено. Вона ишла просто гу вертепу. На брежку юе видзело шыве камене, юе го збудовали столітия, а над каменем швицела гвоздя як вичне шветло у храму. Сали

ше алска. Несандомо чувствовала присутносц Тайни. Можебуц, же би Сали сцекла назад до Вифлеема, да ей не пришло вельке жадане, же да обдаруе — таік тераа — дзецко, и на тот способ, да юе вишлебодзі терхи, котра прыцаскала ей душу.

У каменей пещери видзело юе жолкаве шветло. Сали стане при уходу и новола: Вільда Осіфе, з Назарету!

Пред вертелом юе указал хлоп. При блядым шветлу разпознала Сали племенітэ його ліцо. Вона подзвігні гу юму руки и гвари: Я сом Сали, гдовица Ахарова, пришла сом да обдаруем Нофорождепого“.

Осіф з Назарету юе не зачудовал и як да опчековал, же прииде Сали. „Прегварел Бог до твойого шерца, гдовица Ахарова“, гвари Осіф и новола ю, да вайдзе.

У тим заплакало сій дзецко. Сали пойдзе гу юму и здогадала юе свойі неприязносци яку указала гу не-

Тота воля Божая ёст така: „да ѿ ми спасиме шицки и да придаємо до спознаня правди“ (І. Тим. г. 4).

Поклекайме пред новородением Спасителем и молім Го за ласку святей зири, да спознаме правду и да посцігнеме вичне спасеніс.

Добре ще пропатъме на Його приклад! Син Божі у ящелькох указує нам найкращу драгу и найблизовнейше средство до спасеня: то драга смиреносци и любови.

„Заспивајме Господу писню нову, бо Вон зробел за нас ствари, котрома ще треба чудовац“.

Наисце маме досц причини, да ѿ Богу захвалюємс, да му ѿ кланяме, да Го величаме, да Му ѿ молім. Спаситель пришол гу нам, настал дзен спасеня, затрацели ѿ рай на ново отворея. Достойно и праведно, же бязме Богу дзековали, Бога вихваляли и пізватоі аос шицкого шерца:

„Рождество Твое Христе Боже наш...“

Дзецинска МОЛИТВА.

Ісусе мой малючки,
Дай ж мі Свою ручки,
Принесі мі гу Себе,
Да я люблю Тебет

Ісусе мой малючки,
Науч ме ѿ моліц,
Спілатац ту Тебе ручки,
Гу Тебе приходзіц!

Ты нас так бара полюбіл,
Же в любили до нас

И ѿбо ѿи охабел,
Да можеш буд при наст

Водне, внощи Ти нас волаш,
„Пое гу ѿи шицки!“
Твої помоці нам даваш,
В Свою шерца скриваш.

Ісусе мой малючки,
Укаж Свою ручки,
И аос німа благослови,
Твойому спугони! —е—

Мац.

Ми дзечне почигуєме вельких людох — але забуваме, же у дзеведзешат и дзевеці процентах тово почитоване и припознане дужы мі ў мацером, котры не лем приведли на швет, але котры их по своей любови и дзепатрунком виховали на людох.

Велью, бара велью одличных людох, кед их запитаме, кому вони маю задаековац свой успех у живоце, одповедка без выгва-

ряня, же своим мацером. И наисце кед препатраме животи славних людох, видаме, же шицки ваши мали добрих, сіндоміх и любящіх мацерох. Не єден славни чловек припозна, же бы відга ѿ живоце не посцігнул таки успех, да не было його мацери. Велью людае у своей младосци аиши з правей драги и наіврацели ѿ вазад лем дзеціючи любови и стараню свой мацери.

Славни англійски свяще-ник Мургапа у младых літох спадпуп до педоброго товариства. Вон зохабел дом свойх родичох и придал ѿ цалком распуством. Його іцец од яланю умар скорей як требало а мац ішё від час отарела. Браца и шестри одрасли ѿ го и нігда го не споминали. Дзогодзело ѿ раз, кел му іркіло бара цесно, наівол до дому. Браца и шестри стапуди процы йому и сціли го віруці з хижі. Але мац влапела го за руку и прегварела гу ніому умилним полним любови гласом: „Сину, твойо браца и твойо шестри процы тебе. Вони це сцу вітнац з хижі. Але я то не донуцім. Ты мойо дзецко и я нікоме не допушчим, же бы тебе презирал. Ты можеш остац а нами так длуго як ци ѿ начы.“

Людов мацери так порушала шерца блудного сина, кед ѿн покаял, пошол до школох и постал єден од найславнейших свяще-нікох Англіі.

Людов мацери крашна представена у слідуючай прыповедкі:

Сден катона залюбел ѿ до красней, богатей але спакей дзінки, котра віняк ісперпела його мацер. Еднога дня вон обещал дзінки, же за любов гу ней шицко вон зроби цогод лем сце и цо му розкаже.

— Кед ти мле любіші, гварела му вона, то прінеші мі шерца твойо мацери.

Слідуючай ноці пошол катона и заклал мацер. Ви-

ной ме сляками у полней міри“.

Так Сали, гдевіца Ахарова добровольно ѿ пошвіцела церченю. Дзецічко патрело іхакі сваікі небеснімі очамі, котры були красны і пішицкіх сафірох у храму Блусалимскім.

Кед ѿ Сали врацела дому небо на востоку блядло, але велика гвозда еднак іспіцела над пертепом віфлескім. Сали подумала же нашка сам Бог бул прытм благословілім новородзеным дзеціку. И фалаток тей Святей Божественей присутносці вона воши до свайго біднаго дому, же бы го на віше наполніл з доброту и миром.

На хижіх дзверох дочекала ю стара мац. „Пона-глай ѿи Сали“, гварела, „цошкаль ѿи дзогодзело з твоім дзеціком“. Сали вошла до хижі. На поіпровцу шедзело ѿи дзеціко, котре ѿ уж роками не могло ру-

нял ѿ ўмерцо, та сцекол по ѿмніх уліцох да ѿ скорей придае до даивчинаго дому. Але на драже ѿе дошпоцел и сцаднул. У тым вон чул вон кирвавого шерца свой мацери слова:

— Сину мой, чи ѿи ѿе бара вдерел?

Так убийство мацери не могло забыц ѿи любов.

Еден предсідатель ам-еріцкіх державох, кед ишце бул інколіром, одліковал ѿ бара вон спосібностку у школі. Кед скончел университет достал як награду алатну металію. Кед управитель придал йому металію, вон пошол цо спор-ше могол до свой тгови мацери, прінапчал ѿи металю на перши и гварел:

„Мамо, тата металія тебе припада. Да ѿ было твой любови и стараня я бы ѿ ніда не достал“.

Вельке пріпознанс и по-штоване пріпада мацером, котры крашна віховую своё дзеці. И мі видзіме, же цо народ културнейши та вексие поітаване до мацерох.. Цо благороднейши и лепши чловек то баржей почитуб свою мацер.

Еден англійски часопис роцісал награду за того хто потрафі, котре найкрасіше слово у чловечай беседы. Награду добыла єдна широтка. Вона написала слово „Мамо“.

И наисце нет красшого слова як слово „мамо“, нет лепшого приятеля як мац, нет медзі людзімі вексіей любови як любов мацери.

шаш, и давітало свойо ручки гу ней. У очах му Сали видзела жирячку розума. Вона зашрепцела порушена непаздавалім іцесцом. Подаўгала дзецічко на руки а вони прегварело: мамо! Сали бегала з дзеціком по хижі, пріціскала го гу себе и гуторела мацер, котра думала, же Сали ошалела:

То мі даровало дзецічко зес вертала. Хей, хей, то Божий дзецічко, я то осетела, кед попатрело на місвойственімі очамі..

Вец ѿи обрацела гу тай страни, где ѿи находзілі вертеп и побожно ѿе помо-длела:

„Буди имя Господне благословено од нині и да вікі“.

М. Хервачіч.

Работнік Мілков.

„Не ѿме так далей буц. Шицко муши исц долу, ѿи духу по буржоазіі — за-

Кед Исус бул на крижу, попатрел на свою мацер Діву Марію, котра стала под крижком и церпела ведно а юм. Прегварел гу ней: „Жено, се син твой! и так ше осталася и то придаючи Йоанові. Чи єст дацо дацо возвищеннего, чистейшого и щиршого як любов мацери ту дзецку.

Вельке друство зме дужни нашей мацери — дуж-

ство любови, приданосци и допатрунку. Най ніхто од нас не забудзе на то без розлики яких рокох и якого звания. Не забувайме, же щицко цо у нас доброго, красного, благородного, до- стали ми од нашай мацери.

Вельки рускі поет гварі:
Бо хто матер забував,
Того Бог карає,
Чужі люди цуракітся,
В хату не пускають.

ДОМ.

Дом не може узориц як лем найкрайше може чючестеска рука и розум, може не вон узориц по згідних правилах найфінансового укуса, на якіх тот дом може остати хладне, жимане и неприятим, може постать гроб домашнього живота, гроб весселого расположения, кед му хиби душа, кед людас сами не даю своєму дому весели випатрунок, кед то вони сами не осважую зос швейлом и цеплоту душох своїх, котри пошвидшу и смирену хінкочку, у котрой не біша яко ю мі доламе дом. И баш на тово би требало велько и велько воспітоваць людзю — велько вешей як цо то до тераа робено.

Високи и главни вадаток ма притим жена, котра не по тим може одразу пресудаць, кед ю шадзіме яка вона дома у своім обіску. Вона направо през граніцы господар у кождым доме, а муж ей направо у найбечай слу- чаюх лем го сц за кратко прыме у своім доме. Воня приходзя дома лем, да ше отложиця, да ше надиха воаруху, котри ивылаки од тог зос праком імкіннаго по улічках и по чольох прыходзя вон, да ше аміри од щицких бржох по тога знанне прыноши. А дома би требало, да вен чувствует у себе, як кед би ву кажда ствар, кажды образ, кажды хінток у Ісуса дома тут- торел, же єст на щицце ишце

вопри южоднівих чешкіх стварох и инынанц мілк и весели легкі часы у живоце, котри так нарадаю и закрываю гевти як балсам на горіх местах цела.

Расположеніе, котре віла у доме, а котре не відаю пред юшцім па расположенні, жени, бары ма велькі вплив на чловеков живот у обіску, на радоси и охоту Ісуса гу роботы, на цале Ісуса понашане и то велько векін вплив ма як себе то да- хто може думаш. И найскіренне юдзене — то права господина, кед стой краішце узореви и кед вон шеда зос радоску и шверту столу. — А після то так не будзе, кед жена не відольніть свою дужності, и кед вона не направі ту ту дзесцю, яку вона дужна і направиць, и кед би пре шо на могол чловек пред хижким ірагом, отресць щицко, шалком щицко тога цо прыноши чешкосци ва Ісуса жигот.

Зато в найкрайне узорені дом постава мукові права імпіца, кед у тым доме віла лем лична, газда и вічне предпузоване хібіх, и кед жена не донесла до того, яко да вона сама постала у доме у першым щорс найкрайне хівок. Але на жаль ёст ишце велько такі жены, но думаю, же добра газдіні мушки па рана до вечіра лем ваповедаць слугам, и служкінам, лем воне юе вады зос дзесці, лем бегац по дворе

вершел трэци бешеднік на віцерашней пролетарскай слацкі. Длуге кляпканс було амлів одушевленія слухачох". — Так звершава новинар Василь статю за „Пролетарски Новини". Малопознаніе заавонціл брэльчик на телефону. Василь вжал пірко и палер до рукох, пришол гу телефону и записал прияту лист: у вароншу юе рыхтаю вельки демонстраціі. Штрайк роботнікох, котри віцера на главней схакаки проглашени, ма ютре почаць.

Василь позберал папери, облек капут, вжал калап и пошол до штамварій.

* * *

Мілков шедац на лавочки. Вітор гвіздал през голі конари дверох и полівал Мілкова ноги. Вони му були глубоко упадыти, ліца бляди, неушорені, власі стирчали спод масней шап'ки. Брада була зароснута

(уж бы юс бритвела). Жуляви руки подуперали му „чежку" главу.

Віцера бул на схакакі. О, яки утіхи нашол вон там. Як ю лем наполнел з на- дю до лепшай будучносци. Як лем бешедовал председатель. Сцели го однесц аж до дому.

„Председателево слова и управо пророчства муша юе віхольніц... Лем роботніци волані да их приведу до віполнення. Мушки юе щицко цо недобре вітаманіц. Не чиме юе віцей тримац за гесло гевта буржоаска: роб... роб и воне роб. Треба веци от- почівку, веши плацу!... Кажды жудры чловек трима за іправдыви тоги волроси. Лем гевти... гевти! — так раздумовал и веци давигнул главу и обрацел юе према вароншу. Очі му юе становіли на коминох, котри сцели долапіц хмары, цо плачно вишели над вароншом.

як блазна и віше ю лем віноваці мукові на дзелі, на слугах и служкіні, на сущедок и т. д., так же як ім не може нігда през цалі живот чудиши слова, не може ю видзіц у добрым расположенні и до тога вона легко може привесць, же ю аж буде бац прыц ажму, бо імпредок віна, же ю го дома чека, тог добре зна, же то би цалком ішшаки шор мундел буц. А веци юе чудес, же муж волі буц з дому, як дома, кед

у тым дому вон не находзік ніч малога.

А то так даско за жену, да будзе вона у сваім дому найкрайне звиток. Хто да поштуе егну таку жену, па го би була и багата и вредна, котра не зна дойці до того, да у сваім обіску направілі найкрайше расположение, ша вона сама господарка у сваім обіску, па треба да сіпі зосі себе юнка щицко свою доброту в радосці! Яко сантли и колія зосішесцом будзе теды кожді дому

Два древка.

Еден заграднік засадзел тога самога дня два юднакі древка до сваій заграды, юдно гу другому. Древка рослі и краінне юе розвівали. Ёдно од тих древкох юлади заграднік закаламел, а друге так охабел, кед дадзе рошніс. Прышол час и древка почали и овоці прыношиць. Першое древко, котре было закаламене зос копарчиком од красных яблукох, прынесло красні яблука; другое древко остало дзвіве. Воне росло и розвівало ше, але нігда не прынесло такі красны овоці, як першое древко. А прецо! то юе імажын читатель легкі вдогада.

У тым маме красну пашуку и за паховаш дзесцох. Дзесцы приходзя на тог швет без розуму. Волі рошніо и розвівало ше в дня па дзені. Щешліві тогі дзесцы, котрих родитеље закаламя до их шерцох тога щицко, цо добре и святе! Щешліві тогі

даеци, котри од перших дніях сваіго живота відаю и слухаю од сваіх родительськіх лем добре и святе! Думи таких дзесцох буду за- каламени з добрым и святым, и тогі дзесцы прынесу красны плоды и за тог швет и за другі.

Быдни и нещешліві тогі дзесцы, котрих юе родитељес стараю за добре віховане; котри не відаю и не чую од сваіх родительськіх ніч доброго. Дармо юе такі родитељес стараю, да прысервую сваім дзесцом богатство и гарадовіаг. То юе не поможе, бо неувідовані дзесцы тогі запрасіца.

Читателе! Вас Бог поставел до сваій живей заграды, да садаице и каламіце якими древка! Добре мерхуйце, як тогу работу робініце, бо од тога будзе вавишиц и вашо ўшесце и ўшесце вашіх дзесцох.

Найлепши дарунок гу Крачуна юе „РУСКИ КАЛЕНДАР”.

Терас юе у Ісуса думкох находитэ споміни на фабрику, дае зобел. Воне юе не розліковал велько од гевтих шивошвиціах машинох. А и робел як маціна. Прэміяне було ріткіе. Робел велько годзін. Воне бул под надпіатрунком. Отпочівок мал лем внедзелю пошоладню. А яка лем була плаца!

При остатній думкі сціснул праву руку до песяці и сцел ю давигнуц. Стримал юе... Споміни на фабрику польнеля го з горкосцю...

Мілков слухац. Э даліни приходзяці поклікі: Долу капитализам! Долу буржоазія!... Най жисе пролетарска класа!...

О мали час показала юе споміни угліх уліци громада швeta. По облечівку и червелей заставы, котра пірхала на чолу громады, було видно, же то роботніци. Споміни маси оставали разрушані червени плакаты...

Мілков станул, прычекал масу и сам юе веци умішал помедацікі. Не разліковал юе од іх. Шматы им були юдзялі: подарті, масни.

Роботніци шпивали, кричали и так ишли по вароншу. Пришля на главни пімяц. Ту юе почінади розніхадзац. — Мілков ишол дому. Преходзяці през узкі блатны уліци. Пришол пред сваім дому. На капурки до чека жена.

Скоро плачвім гласом прэгварі: „Нашка пришли по плацу за хижу! Однесли, — мой нарікане було даремне! Остало юе мало пенежох! — „Однесли!?" — отпове Мілков гласом, з котрого юе могло розобраці: брига як дойду до пенежох и болі, котру му задало немілосердие гарадох. Па чи го не могли прычекац, але терас однесц, кед му найкрайша нужда за пенежі? Вошля пуха...

Мілков ходзял гораду по хижі. О мали

Дарунок малому Ісусу.

Було на крачунську віллю, коли аме до Весночного. Цвітко аме крачали по білій драгі. Под ногами нам шкрапотал швики шніг. Небо ще іскрело як силни драги камень. Беачисленні гвозді швицелі сипали красну ясносць по шніговій драгі. Шицко юс ясно виділо. Кристална юс іна бліскотала по дражки, по полю ище далі — по древу на брегах.

Привидзовано нам юс, же гвозді по других кечарох, не так ясно швицели. Шицко нас на драже венчелю. И трептане гвозді, шнігово поля и бліскане бліщацей икі. Весело зме крачали по шніговій драгі — були аме дасци.

А як лем кристали нашо малки шерца од іцирій радиосци, кед аме патрели малого Ісуса у яшелькох! знали зме хто Вон, знали зме, же Вон бара люби дасци. И яке подаековане за туто вельку любов, даровали зме Му там пред яшельками своє малки шерца. Знали

зме, же Му то найжилши дарунок. О! Вон их приял, так дзвечне их приял — теди — тоди нашо малки шерца, — та були вони чисти як шніг, як гвозді, як гевта кристална бліщацца ина по древах . . .

Ето заш Віллійской поци, и ии заш пойдасме до Весночного. Чи аме годни и тераз, кед аме уж вецей по дасци, да дарусеме Малому Ісусу шерца? Можебуц, же биаме и зробили тодо, зос радосцу — але яой! — нашо шерца су вецей не як дакеди, неподобни су билому шнігу або кристалней ини, а Вон прими лем чисти шерца.

Цо да зробиме??? Озда да Ісус остане прэз того найжилшого дарунку? Не! и віяк не!!! Ми скорей очисціме іциро шерца, да буду як ініг, як гвозді, як тода бліщацца кристална ина, — и теди их Іому подаруеме — а Вон их заш прими як дакеди. Вон за дарунок да „Мир“ шерцом мир шерцом нашым . . .

В. Еделінски, дасцік.

Дасяки статистичны віказі.

Віказ вінчанькох у Англії у 1927-році. Року 1927-було у Англії вінчанько 308,370 парож за 28,510 вецей як 1926-році. Од тих 58,000 мали 24 рокі, кед ще вінчали, лем 34 дасікі були, котри мали 15 рокі. Ровісні юс, же у тим числу було и старших людзів. Так було 1296 старых хлопох и 363 жены, котри мали тук 70 рокі, кед ще вінчали.

Відень (Беч). Пада число обівателюх. У януару 1928-році було у Віднію 1,860,757 обі-

вателюх; у августу истого року було уж лем 1,887,319. У януару 1913-році було у Віднію 2,000,400 обівателюх.

Келіо роботікох загіба на рок од іцесца. Як пішоу новінка, лем по тих краях, где сест фабрикі, загіба рочно около 35,000 людзів. Од тога числа одіада на саму Америку до 25,000.

Число ранетіх роботікох е стораз веюце.

час почіс: „Дзе гевти обещання нашіх водьох, а котрима зме ще телько кармели?! Гварели, же прынесшу закон за хижі! Виробя план, як би очували роботніцтво. А од шицкого тога НЧ! Не, то не добре. Відзім и думам, жеше соціялны вопрос не да решыц, док . . . ту станул, не може далей. Влапела го мука. Сладнул би, але жена, котра дотераз шедзела на карсцелю, скочи и затрима го. Одведзе го до посцелі. — Мілков заспал . . . Дыхал чејско. Жена юс алеяла. На лицу юс познала за стараносць, боль, церпено, розчука. Позберала шицку силу и клекла гу постелі. Длugo так осталася.

„Чуеш?!“ тарнгуюші Мілков, кед видзел Настю при посцелі. „Ішніл сом чудні сон. Бул сом мали, ходзел сом до церкви на віронаку. Слухал сом о Нім о Ісусу, котрые народзел у Вергену

у худобству. Вон, же люби занедбаних и бядних. Лем Вон, же може преушориц на лепше торашні порядок. У сну ми віпатралі людзі добри и не меркіли ше.“ — Станули обідвойо и прашли гу столу. Сдлі. — „За другі дні пожиче- ме док не отпочину роботы. Надумал сом, да будзем сцерпезліви; садаль будзе лепше. Тебе то може віпатра чудне, цо я бешеду- ем, але так спради думам. Нешка пойдасем віписац ўз „Пролетеру“. — Так и зробел.

Сільвестр Салакен.

„Гоч Церква Христова прэто установана, як би провадзела людзох до исба, вона іпак телько добра роби людзом на тим швеце; як кед би ёй главна ціль була да помага людзом лем лем за туземне благобі- тие.“ (Montezemel.)

Допис.

Загреб 21. XII. 1928.

Почитаване, ю го маю питоміца нашого семінару, су Богородзіком, прочитава ю на академіі отримацей за Нескорочне Зачатие, даень скорей самога праздніку.

Смірени дає выбрати програму бул пінедэйш па погсполне юдовольство прасутых.

Медая свіценством, котрого було досы вельке число, находзел ю и просі. Др. Шамтевіч як заменник владиков. — Пригодне преподавано отримал Н. Орос, богослов. Преподавательства ю пішло за руку, да скойому преподаваню о темі „Пренепорочно зачатай“ да и луху и чувствия, крем галтого ю зос значіченія пошатрунку крашне віработене.

С. С. VI. p.

Зос Союзу Руских Школьярох.

Волам піцціх руских школіярох (к школіяркі), да віпринесу свою часці іцірій культурнай роботы. Прэз крачунські вакаціі будзе мац калдкі ёден в нас прилику чунь даку прыповетку. Як знаме, народ утикал до прыповеткох, свой кристалы живот, (жывот істудзіох) такі, кім би зібял да му будзе. Але вонкі з дыя на десь препадаю, бо их преса (штампа) вінчанску зос живота. На дайме им загінту, але их позберадзіме до краснай киткі, котра после відаме, да остане віше шицку ю будущым генераціям.

З мало труду и мінімальну жертву зробиме дно, за котре

нам буду после від бара даетна. Наша „чешка“ дружносць би будла да спішеме кожду прыповетку, котру чуеме и то баш так як ю даслична осбаба прыпомеда. Рукописы посыпац на літ. секцію С. Р. Ш.

Думам и верим, же ю тей іздости ані ёден член (-ід) С. Р. Ш. не оглушкі, иже доказає свою свідомосць и цеку за добро и напредок нашого народа.

С. Р. III.

Ю. Малацко
предзік літ. секції.

Мудры зарэнка.

„Хто ішч ис роби, тому іст помоці.“ (Горкі.)

„Уч іш, як кед биш мал па віхи якіц; якой так, як кед биш мал ютре умрец.“

„Лем тот народ ма будучносці, котри вери у Бога. Народ ірса віри нема будучносці.“ (Göthe.)

„Бой іш фальшивого агана. Од нього походай шицко зло швегта.“ (Толстой.)

„Чым чловек іцесці добрих ділох віполні, тым віше вецей жывота достава.“ (Рускін.)

„Чловек ірса молітви по добіні и птаху ірса криллох, замчу ірса веслох.“

„Віра то благо, котре ю у нас тим баржай множи, чым то вецей другим раздаваме.“

„Невдечні людзе обычно найбаржей нарикаю на певдачносць других.“

„З початку чловекови слаткю тот хлеб, котрого себенесправедліво прибавел, але на концу осети у своіх устах полно піску.“ (Причт. 20, 17.)

„Религія и морал то перши и главни фундамент общаго іцесца каждого народа. И не може іошац мено патріоті тот чловек, котри подкопус тоти два фундаменты явнаго іцесца“, так гуторел и научовыл ёден од найвекініх Американцах — Президент Лінкольн.

„Розумне шерцо гледа занане, а уста шаленых од дурнікох жию.“ (Пр. 15, 14.)

Вішліячина.

Тэстамент единаго прэтестанта. У Лондону умар ёден прэтестант, котри цалі свой маётык зажабел сваій дріжкі поз усію землю, да вона прейдзе зос католіцкай церкве на англіканску. Даўніка мала 20 ролі. Але

вона інчела юк зажабел католіцкую імру, гоч кія то бул маётык. За тогу роботу дозвало Друштво Католіцкага Созыва Велькай Британіі, котре почало браіці католіцкі права. Розправа звершила ю у суду и була

преслідовано пресуда, по хідома як млада дівчина добивається життя, бо їй було п'ятеро іншої родинки.

Все большевицького рулю. Новини приносять виступ, що у Україні було недавно суджене единому хлопчикові, хтоти засудив свого отця. Кеда го запитали: "Чому ти забив сіна?", вони відповіли: "Прето бо м'є оціп гонел до церкви". На тоді слова хлопчика пущали як незвичайного.

Большевицькі агенти часто нагоняють простих людей, що забивають свята чоловіків, бо добіжуть 30 рублів як "награду".

Кельою людів пошло зос Европи до Америки у найновішим часу? Од 1816 до 1850 пошло зос Европи до Америки: Зос Англії 2,300,000, зос Німеччини 1,130,000. Од року 1851 до 1900 пошло зос Англії 7,705,000, зос Німеччини 2,845,000, зос Італії 2,841,000, зос Австрії 1,267. Од року 1901 до 1922 зос Англії 4,701,000, зос Італії 5,717,000, зос Австрії 13,168,000, зос Швейцарії 1,318,000, зос Німеччини 438,000.

Ми видимо зос того, якого календаря року виселяє ще вісім відсотків зос Европи до Америки. Прето Американська держава заварла граніці і не пускає нових відселників бо людів себе там не можуть набирати заробку.

Розумний судия. У місті Лідс у Енглійській поліції заварла едного чоловіка. Кеда пришол гу суддівами судия знає, що він католік і поволав свята чоловіка да ти висловив. Чоловік на то пристал і обещав, що він поправи. Поліція пушела тога чоловіка, але за ним поставили стрілки, да видав, чи ще поправя. И вони виднили, що тога чоловік потрібно пременювати живот.

Крава ровбила крилатицу. Гоч то бара шмишина ствар, ало вінків праща. Млади аргентинські пристратиці на меню Іосиф Чарни роз ще давніше на своїй крилатиці і вдернути до однієї крави, хтоти слідчий ту пасла. Крилатиця та преврацювалася в розбіль, але Йосипові не було інч.

Од ковача до генерала. У липні 1927 року поставени майор Сесіл Мекензі за генерала. Мекензі живот був бара чуднів. До 1920 року був ковач у одиній фабриці при заводі Лондорф. Вони як приставиша Вальеровій странки борол ще за шахободу Ірскій і був поставени за майора. 1921 року був осуджений при високому суду на шімірці пре шахоюство, а відтім бул помилован. Тераз вони іменовані за генерала.

Школи зос стоять. У Німеччині почали правиці школи здають зос трубого скла, а то прето да жаю двері досі шматла.

Од шахцівого растення пай-шахце рошне бамбукові кади. Розібра у ціліх краях, 58. см. дужими вирощив за 24 години.

Наймиліша забава Булгарського Края Бориса єст упакування зос локомотиву.

Занимальна госцина. Еден багати тарільовець нашадав ще і поволал на бездротовий телефон цілі шмат зос тіма словами: "Шашків! Я вас модім да в недавній північній ініції ві мої стол.

Крилатиці прощи повікох. У Сибіру у величим числу пошили ще вояки, ато руска влада послала воєни крилатиці, да зос бомбами утаманюють воякох.

"Краль як учитель". Аганасістаскі краль, пренашол способ, на якого ще може чоловік за 20 години відчути читаць і писати, на вісім краля, помагає учителем.

Ічоли вібили ща і дівчинку. У Сан Полу у Бразильї. Еден рой ічолів нашадув на язичного чоловіка і на вісім дівчинку, хтоти го привела брамбі, на драги до лікарні обіздовою умарли. Крем того напади на крави і на других людей, вони ще спашили січанком.

Найсінєрніша церква на світі є в дереві церкви у вінниці Адвентізії на острові Шлезіберг, а прихода Норвезької.

Найкратіша війна, откіда ще не постої, була між Англією і Занапбару. Війна тривала лише 10 минути, відтім ще забити лише було даскельо легчайше раюти.

Людас, котри найвецей спали. Шведський краль Бернгард лежав вічній на 11 години і ставав на 4 години по поладію. В жінки міністриків привели у изцелі, бо їх му засценено стануць. Еден англійський судия на меню Доври, цілого року лежав у изцелі і найвінкіше време лежав преспал. Так вони на изцелі і судзя. Але найвінкіше поспанінці були єдні другиї землемісці на меню Вальт. Вони лежали у поспанілі 6 роки і 7 місяці. Рад, кеда ще селяти, да ще на изцелі преспал. Немал чоловік мудреїшої роботи.

Божка кара. Дотоджено ще то-му рок у Канаді слідуюче: Дюра Савчук роботній у вінниці фабрики бара мережі, кеда ще дахто модел, бид своїх родичох, відміняв ще він і Преч. Іван Марк. Свіжим словом бул бара спаси.

На сам новій рок вони і вісім півтара, католік, пошли на роботу. Савчук положив до фабрики бомбу у наміру, да розвів фабрику. Припалел гнот від бомби, але бомба не експлодувала. Вони ще бал сам поїх ти бомби, на їхні зос собу своєї півтара католіка. Кеда привели гу бомби вони експлодували. Савчук від бомби рознесла і вісім півтара лише піглух на єдно ухо. Іого півтара і други діло-де віддали ще то Бог покарал Савчука пре його безбожності.

Пообірал Дю. П-ч ма.

ТАРІОВИНА

Жито	Дин. 237—242—	Мука 0	Дин. 355—365—
Кукуриця	" 230—235—	Пасуля	" 880—900—
Райк	" 290—295—	Мука 2	" 487—497·50
Ярець	" 280—285—	Мука 5	" 447—497·50
Овес	" 255—260—	Мука 6	" 425—435—
Отруби	" 210—220—		

Шветочни Отпочивок

Недзеля 30. пред Рождеством Христовим, св. Отец.

Ев. од Мафтея, гл. 1, вач. 1.

Хто веши и позна Ісуса Христа, Сина Божия, и діла его, що их творел и твори непокія у церкви своєї святій, тот зос цалим шерцом може запишиць: "Снами Бог разумите языци и покарлитеся яко с нами Бог". Ша, Ісус Христова любов, що ю розшал во швеце, до душох наших, не могла остана скрита, необачена и набута! Ісусова любов ту нам без жонечна. Вона не поана граніци, вона не патри на жертови, вона не поана престанка т. е. вона вична.

Гутори святи Дух у св. письму: "Любовию вичною возвлюбих тя", (Еремія). Тоти слова одноша ще на Слово Боже Сина Божого. Вони одлучел створиць швет и душу чловечу "прежде всіх вик". Вони ю створел на образ и подобие свое; вони ю положел до раю; вони ю по гріху обещал присягати и спастиць; вони послал пророкох, да ю чуваю; вони на конці сам. пришол долу з неба на тоту. жем, да ю засипе зос шицкими ласками потребними за іщіліви живот! Але и то му не було досі! Вони сцел, да ще зос душу сочета у неразрізними союз любови и

единства; вони сцел буц, що ми, а ми маємо буд, що вони. Прето и установел Пресвяту Євхаристию. Всішої любови не може задумати!

Кеда то знаме: чи шиже дацо баржей возвлюбиц на тим бідним швеце од Ньюго..?! Чи можеме на шершу тримац другу любов, котра ще не здава зос любовю Його? Нігда! Вони перши од кождай любови.

Любов Ісусова бесконечна, бо не позна граници у жертиза за нашу душу. Вони жертвовал за нашу душу своє величество божє, вдал шерозопяц надрево крижка, як прости злодій. Од такей любови не може всіху задумати! А до пита Ісус од нас за туту непроповедаєну любов? Пита од нас нашо шерцо: "Сине дажди твоє сердце" (Прич. С. 3.). А туту любов легко му укажеме, кеда тримаме його заповіди: "Аще любите мя заповиди моя соблюдите".

Напокон Ісусова любов є вична. Вона ще не меня. Нашо шерца не стаемни, а Ісус: "Возлюби свол, до конца изолями их".

Прето и ми християне дужни Ісусу вращаць любовъ за любовъ, и то ділотворно! Цали наш живот наї буде, єдна слава нашому Слатко-му — Премилому Спасителю — Ісусу Христу.

М. Мудри.

Нашо престплатніци

Обновели предплату слідуючи п. п.:

Ліко Дудан Іван	757. Р. К.	за 1929. р. 100 дин.
Михайл Уйфалуши	643. Дюрдьов	" 100 "
Михайл Орос стари	Р. К. 996.	" 20 "
Дюра Папгаргаі	519. Р. К.	" 100 "
Дюра Колошніці	Р. К. 817.	" 50 "
Гудак Василь	558. Р. К.	за 1928/29. " 200 "
Пашо Яким ковач	Р. К. 811.	за 1828. " 100 "
Йовген Симонович	Р. К. 808	" 1929. " 100 "
Янко Кишпетъ	Р. К. 344.	" 50 "
Драг. Лабошкель. чин. Срп. Мор.	за 1928/29. "	200 "
Дюра Орос Мікрушевиці	за 1928/29. "	200 "
Петро Надь Петровци	за 1928. "	100 "
Йовген Молнар Стари Вербас	за 1928. "	100 "
Михайл Малацко Дюрдьов	за 1928/29. "	100 "
Іля Ерделі Дюрдьов	за 1927/28. "	150 "
Майхер Владімир ковач	за 1928. "	100 "
Михайл Барна Ковач	Р. К.	" 1928. " 100 "
Йовген Сегеди	Р. К. 346.	за 1928/29. " 100 "
Василь Гарди Коцур	4.	" 1929. " 100 "
Іван Пляскач Коцур	415.	" 1929. " 100 "
Михайл Дротар Коцур	180.	" 1929. " 100 "
John Chishaw Cleweland Ochio	" 1928. "	231 "
Пол. Општина Коцур	" 1928. "	100 "
Янко Гарди Верені Петровци	" 1928. "	100 "